

IZABRANI

Dječak koji je živio sa svojim roditeljima dobio je "brata". Budući da njegovi roditelji više nisu mogli imati djece odlučili su otići u dom za napuštenu djecu i usvojiti jedno dijete čime bi i sebi i njemu uljepšali život. Tako su i učinili. Jednog su dana sjeli u automobil i krenuli u dom. Od mnoge djece izabrali su dječaka izrazito lijepog lica kratke crne kose. Bio je to dječčić star tek nekoliko mjeseci.

Njihov sin je dobio brata i brinuo se za njega, igrao se s njim, dijelio sve s njim.... Dani su prolazili. I godine su prolazile...

Jednog dana dva su se brata upustila u ozbiljnu raspravu.

Stariji sin je rekao svome posvojenu bratu: "Znaš, mene moji roditelji ipak više vole od tebe, ja sam doista njihov pravi sin, mene je moja mama rodila i zato me sigurno više voli nego tebe. Tko zna čiji si ti sin, čije si ti dijete?!"

Njegov brat ga je pogledao i nakon kraće stanke rekao: "Znaš kada su tvoji roditelji došli u dom za napuštenu djecu, od svih klinaca koji su tamo bili oni su baš izabrali mene. Tebe dragi moj brate oni nisu mogli izabrati, ti si se jednostavno rodio i takvog su te morali prihvatiti. Mene su izabrali. Mogli su uzeti bilo koje dijete koje je ležalo u krevetiću pored mene, ali ne, oni su izabrali baš mene".

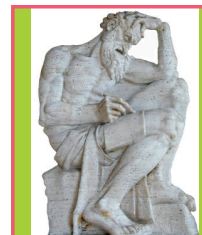
Time je njihov razgovor završio.

A Bog je od mnogih ljudi na ovoj zemlji izabrao tebe i mene, izabrao je nas da mu služimo i da radimo za njega. Sviđalo mu se i tvoje i moje lice, dopala mu se naša kosa...

Bog je izabrao tebe i mene i upravo zbog toga nas toliko voli i ima strpljenja s nama.

Bog je izabrao tebe, Bog je izabrao mene...

BOG NAS JE IZABRAO!!!

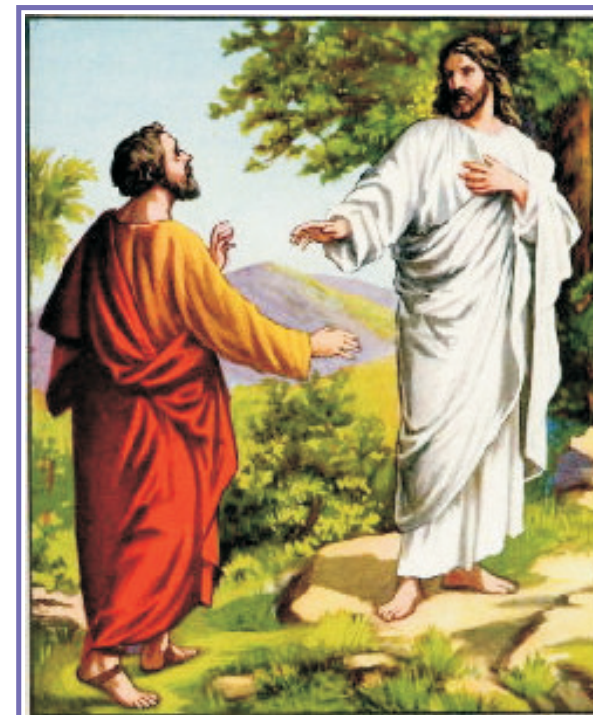
SVETO IME

župni bilten - RISIKA

XII NEDJ. KROZ GOD. - 20.VI.2010.

Broj: 15(159)

TI SI KRIST
POMAZANIK BOŽJI!

Današnje evanđelje
Lk 7, 36-50

ŠTO GOVORI SVIJET... A VI, ŠTO VI KAŽETE?

(Lk 9, 18-24)

Poznati i neobično važni dijalog Isusa s njegovim učenicima blizu Ceza-reje Filipove ima vrlo zanimljivu strukturu. Ta i takva nutarnja struktura posebna je vrijednost ovog događaja. Zaobilazeći sadržajnu poantu, koja je bez sumnje najvažnija i zbog koje se sve događa, neće biti bez koristi uočiti i upravo ovakvu strukturu i nutarnju dinamiku ovog razgovora.

Isusu je najprije stalo do toga da vidi, odnosno da njegovi apostoli postanu svjesni koliko su oni sami upoznati sa 'javnim mnijenjem' glede njegove osobe. Nije očito svejedno znati ili ne znati što drugi misle o Isusu, a dosljedno tome i o bilo kojoj drugoj stvari, posebno ako je ona važna. Na ovome se mjestu smijemo upitati koliko je neko naše mišljenje stvarno 'teško', dok ne znamo što o istoj stvari, događaju ili osobi misle drugi, oni oko nas.

Činjenica je da mi prema nekom tuđem mišljenju ne možemo nikada biti sasvim ravnodušni. Pogotovo je to značajno, ako neko mišljenje jednodušno dijeli veći broj ljudi, ili još više, ako je to tzv. javno mnijenje. Nekada u takvim slučajevima sasvim nekritično prihvaćamo mišljenje drugih kao svoje, prilagođavajući se bez postavljanja bilo kakvih pitanja, ni sebi ni drugima. I moramo priznati da je to udobno. Pogotovo stoga što u takvom slučaju za to ne preuzimamo na sebe nikakvu odgovornost. Istina je da bi bez takvog prilagođavanja život praktično bio nezamisliv i nemoguć, jer jednostavno nije moguće sve provjeravati da bismo stvorili osobni sud.

No istina je također da se nekada baš moramo aktivno angažirati da bismo stekli upravo osobni sud, da bismo oblikovali osobni stav prema nečemu ili nekome. Nekada je formiranje takvog osobnog stava od sudbonosnog značenja, i nije uvijek lako znati kada je i gdje to potrebno. Još je manje lako donijeti sud i zauzeti stav koji je rezultat osobne provjere, a razlikuje se od mišljenja okoline. Riskira se - uz ostalo - biti 'bijela vrana'. U takvom se slučaju više ne možemo osjećati sigurni zahvaljujući našem osloncu na druge. Preostaje samo vjerovati u sigurnost 'vlastitih nogu'. No moramo također biti sigurni da nismo upali u vlastitu klopku misleći da su te 'noge' sigurne samo zato što su naše a ne tuđe.

Iz evanđeoske nam je situacije jasno da Isus, kada je u pitanju odnos prema njegovoj osobi, očekuje naš jasno izdiferencirani stav koji se mora, da bi bio doista autentičan i osoban, usporediti i sa stavom, sa mišljenjem onih oko nas. On se na neki način mora provjeriti uspoređujući se s mišljenjem drugih i mora tu provjeru izdržati.

Mogli bismo ovdje reći da je Petar odgovorio jednom zauvijek i u ime svijeta. U tom slučaju mi ne bismo trebali ništa drugo nego prihvatiti i ponoviti Petrovu izjavu. Pitamo se ipak, je li to sve što nam ovaj evanđeoski događaj i dijalog poručuje. Nismo li tada još uvijek samo na liniji prihvaćanja već nečega postojećega (makar to ne mora biti javno mnijenje), a još uvijek bez osobnog angažmana, bez osobne odgovornosti, bez rizika i zapravo bez osobnog odnosa. Ipak smo u tom slučaju onaj zahtjevniji: "A vi, što vi kažete...?" vrlo elegantno zaobišli...

NR

RODITELJSKO PISMO

**Za vas koji imate roditelje,
Za vas koji ste roditelji,
Za vas koji ste imali roditelje,
Za vas koji znate one koji imaju roditelje
I za vas koji poznajete nečije roditelje.**

Dragi sine/kćeri

- Sada još nisam ostario, a kada me budeš vidio takvoga, budi strpljiv sa mnom i pokušaj me razumjeti.

- Ako se zaprljam u vrijeme ručka, i ako se ne mogu sam odjenuti, budi strpljiv. Sjeti se sati, koje sam potrošio, dok sam te tome naučio.

- I ako u razgovoru ponavljam iste stvari uvijek ponovo, nemoj me prekidati, saslušaj me! Kada si bio malen, morao sam ti istu priču čitati uvijek ponovo, prije no što si utonuo u san.

- Ako se ne budem želio kupati, ne ismijavaj me i ne vrijeđaj. Sjeti se kako sam te morao loviti i izmišljati tisuću razloga, da bi ti ušao u kadu.

- Kad opaziš moje nepoznavanje nove tehnologije, daj mi vremena i nemoj me gledati s podsmjehom na licu. Ja sam tebe naučio mnogo stvari: pravilno jesti, pravilno se obući, suočiti se sa životom.

- Ako nekad u razgovoru zaboravim ili izgubim nit razgovora, daj mi malo vremena, da se prisjetim i ako mi to ne pođe za rukom, nemoj se uznemiravati. Nije mi najvažnija stvar na svijetu naš razgovor, već to, da sam s tobom i da me znaš slušati.

- Ako ne budem želio jesti, nemoj me prisiljavati da jedem. Sam znam najbolje, kada mi je hrana potrebna, a kada ne.

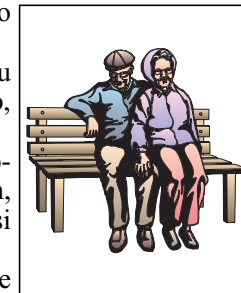
- Kada mi umorne noge više neće dozvoljavati da hodam, pruži mi ruku jednako kao što sam je ja pružio tebi, kada si pravio prve korake.

- I ako ti jednom kažem, da više ne želim živjeti, da želim umrijeti, ne ljuti se na mene, jednoga dana ćeš me razumjeti. Jednom ćeš spoznati, da sam ti usprkos svim učinjenim greškama, želio samo najbolje i pokušao sam te pripremiti na putovanje života.

- Ne žalosti se, ne ljuti se i ne osjećaj se bespomoćan, kada me budeš gledao pored sebe takvog. Budi pored mene i pokušaj me razumjeti i pomoći mi tako kao što sam ja pomagao tebi, kada si počeo živjeti.

- Budi mi oslonac, pomoz mi završiti putovanje s ljubavlju i strpljivošću. Vratit ću ti osmjehom i neizmjernom ljubavlju, koju sam oduvijek čuvao za tebe.

Volim te sine/kćeri,

Tvoj tata/tvoja mama !!!!